

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Wildové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobkyně: **E. H.**, narozená **[redacted]**
bytem **[redacted]**
zastoupená zmocněncem J. H. **[redacted]**
narozeným **[redacted]** bytem **[redacted]**,

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2,

o zaplacení 278 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. ledna 2019, č. j. 14 C 465/2014-140,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé ad I. **mění** tak, že se žaloba s požadavkem, aby žalovaná zaplatila žalobkyni 26 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku **zamítá**, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku 4 786 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 754 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 97 500 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni 180 500 Kč a 2 000 Kč za každý započatý měsíc od 1. 1. 2015

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Abrahámová.

do ukončení konkursu (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 4 786 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 278 000 Kč jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky konkursního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] (dále jen „posuzované řízení“).
3. Žalovaná nespороvala, že žalobkyně u ní tento nárok předběžně uplatnila, měla však za to, že k nesprávnému úřednímu postupu ve výše uvedeném řízení nedošlo, délku řízení považovala s ohledem na charakter řízení za přiměřenou, poukázala rovněž na to, že soud pouze vykonává dohled nad činností správce konkursní podstaty (dále jen „správce“), což bylo v daném případě činěno, za činnost správce neodpovídá. Poukázala dále na velké množství věřitelů a incidenčních sporů v posuzovaném řízení.
4. Soud I. stupně vycházel z obsahu kopie spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] popsal podrobně dosavadní průběh tohoto řízení a na tomto základě dospěl k závěru, že řízení trvá ve vztahu k žalobkyni od 6. 8. 2002, tj. od jejího přihlášení jako konkursní věřitelky pod pořadovým číslem [REDAKCE] do podání žaloby na odškodnění více než 12 let. Vycházel z toho, že řízení dosud nebylo skončeno, nedošlo k vydání rozvrhového usnesení, správci byly opakovaně ukládány pokuty, byl dokonce odvolán z funkce, byl ustanoven nový správce, posledním rozhodnutím odvolacího soudu bylo rozhodnuto o tom, že má případ převzít jiný soudce, což dle jeho názoru svědčilo o tom, že v řízení došlo ke zjevným průtahům. Základ nároku žalobkyně tak shledal s odkazem na § 1, § 2, § 5, § 13 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“) opodstatněným, přičemž za odpovídající odškodnění dle § 31a zákona považoval finanční formu. Základní částku stanovil ve výši 195 000 Kč (15 000 Kč za každý rok, za prvé dva roky v poloviční výši), kterou dále snížil o 50% z důvodu složitosti řízení s ohledem na velký počet věřitelů a nízký význam tohoto řízení pro žalobkyni s ohledem na jeho charakter.
5. Vycházel přitom z toho, že konkursní řízení je objektivně ovlivněno řadou okolností, jako je rozsah majetku v konkursní podstatě, prodejnost věci v konkursní podstatě a podobně. Ke složitosti posuzovaného řízení přispělo velké množství konkursních věřitelů, přičemž většina z nich jsou občany Slovenské republiky, což je spojeno se složitější spoluprací věřitelů a správce či konkursního soudu. Celková délka trvání posuzovaného řízení byla ovlivněna i chováním účastníků řízení i třetích osob, které nelze bezvýhradně přičítat státu k tíži. Konkursní řízení bylo komplikováno probíhajícími incidenčními spory, což mezi stranami nebylo sporným. Poukázal na to, že při hodnocení přiměřenosti délky konkursního řízení je třeba vzít na zřetel skutečnost, že na rozdíl od většiny jiných soudních řízení, konkursní řízení nesměruje k vyřešení sporu mezi stranami, ale k uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku. Stěžejní roli nemá v konkursním řízení soudce, nýbrž správce, na jehož úkony není možno nahlížet jako na úkony soudu, nebo orgánu státu. Správce je soukromou osobou, která činí úkony v konkursním řízení vlastním jménem a na svoji odpovědnost. Soud zejména vykonává dohled nad činností správce a schvaluje jeho významné úkony, což v daném případě soud sice činil, nikoliv však s kýženým účinkem. Provádění jednotlivých úkonů správce směřujících ke zjištění, sepsání a zpeněžení konkursní podstaty nelze proto přičítat státu k tíži při hodnocení přiměřenosti délky tohoto řízení. Význam řízení pro žalobkyni shledal soud I. stupně nižší s ohledem na charakter tohoto řízení s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu.
6. Za odpovídající odškodnění tak považoval částku 97 500 Kč, ve zbylém rozsahu žalobu zamítl.
7. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn s odkazem na § 142 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“, žalobkyni byla přiznána paušální náhrada hotových výdajů celkem za 10 úkonů po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb. a cestovné k jednáním 1 786 Kč (386 + 4 x 350 Kč), celkem 4 786 Kč.

8. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, jímž napadla vyhovující výrok a nákladový výrok. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně o nepřiměřené délce řízení s tím, že naopak odpovídá okolnostem daného případu. Poukázala na to, že pouze na prvou fázi konkursního řízení (od podání návrhu na prohlášení konkursu do vydání rozhodnutí o prohlášení konkursu) je možno pohlížet jako na typické soudní řízení, v němž činnost či nečinnost soudu lze přičítat státu k tíži. Druhá fáze konkursu, vlastní konkursní řízení, je ovlivňována řadou okolností subjektivního i objektivního charakteru, a to chováním účastníků (konkursních věřitelů a úpadce), případně třetích osob (zejména dlužníků úpadce), rozsahem majetku v konkursní podstatě, jeho prodejností atd. V daném případě mělo zásadní vliv velké množství konkursních věřitelů, přičemž většina z nich je občany SR, což má za následek složitější spolupráci věřitelů a správce. Řízení je dále komplikováno probíhajícími incidenčními spory (celkem 1 032), rozsahem sporných pohledávek, který činí [REDAKCE] Kč. Poukázala dále na snížený význam tohoto řízení s ohledem na pouze poměrné uspokojení pohledávek věřitelů. Z kopie spisu dále vyplynulo, že byla činěna opatření v rámci dohledové činnosti, byly ukládány pokuty správci, opakovaně byl zproštěn funkce, byly ukládány lhůty k doložení podstatných skutečností. Bylo tak činěno vše pro to, aby řízení šlo ke konci nebo alespoň k částečnému rozvrhu. Dohledová role tak byla svědomitě plněna, délku řízení je tak třeba přičíst správci. Poukázala dále na to, že pro určení délky řízení je podstatné, kdy se žalobkyně přihlásila se svou pohledávkou. Namítala dále, že kompenzační řízení je vedeno předčasně, poukázala přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009, dle něhož je třeba vyčkat skončení konkursního řízení do doby, kdy je zřejmé, jaká částka věřiteli připadne, pro posouzení významu tohoto řízení pro něj. Žádala, aby odvolací soud rozsudek v napadeném vyhovujícím výroku změnil a žalobu v plném rozsahu zamítl a přiznal žalované náhradu nákladů řízení.
9. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované akceptovala rozhodnutí soudu I. stupně, naopak vyjádřila přesvědčení, že ústřední roli v konkursním řízení má soud, určuje lhůtu pro předložení konečné zprávy. Bylo na soudu, aby zvolil dostatečně schopného správce, pokud nebyl schopen danou věc zvládnout, měl být vyměněn a nahrazen schopnějším, poukázala v této souvislosti na konkursní řízení úpadce N.P.I. Invest Group, které skončilo do 7 let. V daném případě správce vyměněn nebyl, naopak došlo několikrát k výměně soudce. Množství věřitelů ze Slovenska nepovažovala za podstatné s tím, že korespondence se Slovenskem je srovnatelná s místní, velké množství věřitelů mělo být zvládnuto prostřednictvím najatých brigádníků. Nesouhlasila ani s tím, že by mělo být zohledněno množství incidenčních žalob, správce měl zaujmout konstruktivnější postup a pohledávky spíše uznat. Nesouhlasila ani s námitkou předčasnosti žaloby, poukázala na to, že řízení trvá již 17 let, je tedy zcela zjevná nepřiměřenost jeho trvání. Dané konkursní řízení považovala za jednoduché, když v podstatě se jedná o rozdělení jedné částky mezi více věřitelů. Postup soudu I. stupně akceptovala, i když měla za to, že důvod ke krácení nebyl na místě. Poukázala na to, že se jedná o finanční prostředky, které investovala již před 29 lety, dle zákona o konkursu a vyrovnání má správce 18 měsíční lhůtu na předložení konečné zprávy. Žádala, aby jí byly přiznány náklady odvolacího řízení.
10. Při odvolacím jednání žalobkyně setrvala na svém stanovisku.
11. Žalovaná omluvila svou neúčast u odvolacího jednání, odročení jednání nežádala, odvolací soud proto jednal dle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř. v její nepřítomnosti.
12. Odvolací soud ve smyslu ust. § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení jemu předcházející a odvolání žalované shledal částečně důvodným.
13. V souladu s § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. doplnil dokazování níže uvedenými listinami ze spisu konkursního soudu ohledně posuzovaného řízení.
14. Z (tehdy) aktuálního přehledu dosavadních příjmů a výdajů konkursu ze dne 29. 12. 2009 předložené správcem konkursní podstaty vzal odvolací soud za prokázané, že majetek konkursní podstaty tvořily finanční prostředky [REDAKCE] Kč a přijaté úroky [REDAKCE] Kč, výdaje

konkursní podstaty činily tehdy více než [REDACTED] Kč, z toho [REDACTED] Kč záloha na odměnu správce, náklady se správou a udržováním konkursní podstaty a hotové výdaje a pohledávky z pracovněprávních vztahů [REDACTED] Kč.

15. Z předběžné konečné zprávy ze dne 12. 10. 2012 vzal odvolací soud za prokázané, že se souhlasem věřitelského výboru správce uzavřel v roce 2004 soudní smír s [REDACTED], na jehož základě byla vyloučena z konkursní podstaty [REDACTED] ze strany [REDACTED] došlo ke zpětvzetí přihlášky pohledávek do konkursního řízení v celkové výši [REDACTED] Kč a současně byla zaplacená tímto věřitelem do konkursní podstaty částka [REDACTED] Kč. Správce zde popsal výdaje z konkursní podstaty, pohledávky za podstatou s tím, že čistý výtěžek zpeněžení konkursní podstaty tehdy vyčíslil částkou [REDACTED] Kč.
16. Návrhem na částečný rozvrh ze dne 26. 7. 2017 vzal odvolací soud za prokázané, že správce navrhl na pokyn konkursního soudu částečné uspokojení věřitelů, kteří prošli komplexní kontrolou správce i soudu. Pro uspokojení jejich pohledávek ve výši [REDACTED] Kč byla určena částka [REDACTED] Kč s tím, že se tím předpokládalo uspokojení jejich pohledávek v rozsahu 3%. K tehdejšímu datu byla celková suma zjištěných pohledávek [REDACTED] Kč, s přihlédnutím k dosavadnímu zpeněžení majetkové podstaty správce předpokládal konečné uspokojení pohledávek konkursních věřitelů v rozsahu 6 – 8%. V připojené tabulce byla pod číslem [REDACTED] uvedena pohledávka žalobkyně ve zjištěné výši [REDACTED] Kč, která měla být uspokojena částkou [REDACTED] Kč.
17. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017, č. j. [REDACTED] bylo výrokem pod bodem I. uloženo správci, aby v třídní lhůtě vysvětlil v rozhodnutí specifikované údaje ve výše uvedeném návrhu na částečný rozvrh, výrokem pod bodem II. byl [REDACTED] advokát zproštěn funkce správce, výrokem pod bodem III. byl ustanoven do této funkce [REDACTED] advokát a výrokem pod bodem IV. bylo zproštěnému správci uloženo poskytnout potřebné informace o dosavadním průběhu konkursu nově ustanovenému správci.
18. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. [REDACTED] bylo výše uvedené usnesení Městského soudu v Praze v bodech II. až IV. zrušeno a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo nařízeno, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudce. Vrchní soud v Praze v odůvodnění tohoto rozhodnutí vytkl konkursnímu soudu, že se neřídil jeho předchozím rozhodnutím, poukázal na to, že konkurs je zatížen extrémním počtem konkursních věřitelů, jichž je bezmála 15 000 a jde převážně o fyzické osoby, z nichž část ani není tuzemská (jde o občany Slovenské republiky), jedná se tak o mimořádně obtížnou procesní situaci. Je třeba, aby všichni konkursní věřitelé byli náležitě identifikováni, což je podstatné i pro doručování písemností. Poukázal přitom na to, že úprava doručování dle o. s. ř. včetně fikce doručení marným uplynutím lhůty k vyzvednutí se netýká doručování správcem, pokud se mu nepodaří dosáhnout prokazatelného převzetí písemností jejím adresátem, musí o doručení požádat konkursní soud, ten je také schopen ověřit adresu pro doručování z příslušných evidencí, či případně úmrtí adresáta, k čemuž správce není oprávněn. Zdůraznil, že již ve svém předchozím rozhodnutí poukázal na to, že řádná evidence konkursních věřitelů není pouze věcí správce, ale především konkursního soudu. Od poloviny roku 2015, kdy byla správci uložena pořádková pokuta 5 000 Kč, započala komplexní revize osob konkursních věřitelů a stavu přihlášených pohledávek, konkursní soud mimořádně vyčlenil početný personál ku pomoci při lustraci osob věřitelů. Pochybení byla shledána i na straně správce, který s ohledem na předchozí sankci a naléhavost rychlého pokroku ve věci, nebyl dostatečně aktivní, aktuální přehled konkursních věřitelů a stavu jejich pohledávek předložil až v den jednání konkursního soudu, přehled navíc nebyl úplný. Ovšem ani konkursní soud dle závěru Vrchního soudu v Praze nezaujal dostatečně konstruktivní postoj, zejména od poloviny roku 2016, kdy ponechal stranou započatou revizi, nevytyčil smysluplnou strategii ohledně sestavení částečného rozvrhu. Vrchní soud v Praze současně poukázal na aktivitu správce, který se opakovaně domáhal součinnosti

konkursního soudu, na což soud nereagoval, svůj nekonstruktivní postoj nezměnil. Jeho záměr ohledně částečného rozvrhu, tak jak byl dosud po správci požadován, považoval Vrchní soud v Praze za neefektivní, nastínil způsob, jakým by bylo možno postupovat metodou sousledných dílčích částečných rozvrhů. Vzhledem k postoji konkursního soudu, který nedodržel předtím (v předchozím usnesení) vyslovený závazný pokyn odvolacího soudu, Vrchní soud v Praze současně nařídil dle § 221 odst. 2 o. s. ř., aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudce.

19. Podle § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 tohoto ustanovení právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
20. Podle § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.
21. Podle § 31a odst. 2 zákona se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Podle § 31a odst. 3 zákona se v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění přihlédne rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
23. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že v daném případě byly naplněny předpoklady odpovědnosti státu za škodu dle § 13 odst. 1 zákona, dané konkursní řízení je třeba hodnotit jako nepřiměřeně dlouhé, a to i s přihlédnutím ke specifickým tohoto řízení, na něž soud I. stupně správně poukázal, v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5.2012 sp. zn. 29 Cdo 2012/2010). Nepochybil ani při určení počátku tohoto řízení ve vztahu k žalobkyni ke dni 6. 8. 2002, kdy přihlásila do konkursního řízení svou pohledávku. Řízení dosud neskončilo. Ke dni rozhodnutí odvolacího soudu činila délka řízení téměř 17 let (16 let 10 měsíců a 20 dnů).
24. Jak Nejvyšší soud vysvětlil ve stanovisku sp. zn. Cpjn 206/2010, je třeba při posuzování přiměřenosti délky řízení vyjít z kritérií, která jsou obdobným způsobem hodnocena i při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Těmito kritérii jsou:
 - a) složitost případu,
 - b) chování poškozeného,
 - c) postup příslušných orgánů,
 - d) význam předmětu řízení pro poškozeného.
25. V daném případě se jednalo o řízení nepochybně procesně značně složité s ohledem na množství přihlášených věřitelů cca 15 000, a to převážně fyzických osob, část z nich občanů Slovenské republiky, což ztěžuje komunikaci s nimi a procesní postup správce i konkursního soudu, jak ostatně vyplývá i z odůvodnění výše uvedeného usnesení Vrchního soudu v Praze. Ve věci opakovaně rozhodovaly soudy dvou stupňů. Žalobkyně se na délce řízení nikterak nepodílela. Při

hodnocení postupu příslušných orgánů je třeba zohlednit, že zásadní roli v tomto řízení má správce, soud na jeho práci v zásadě pouze dohlíží. Stát neodpovídá za pochybení správce, může nést majetkovou odpovědnost pouze za nesprávný úřední postup konkursního soudu při výkonu jeho dohlédací činnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2004, sp. zn. 29 Cdo 3064/2000). V daném případě je přitom zřejmé, že k pochybením správce došlo, za což mu byla opakovaně uložena pokuta, tyto okolnosti nemohou být kladeny k tíži státu. Nicméně v daném případě došlo rovněž k pochybením v dohledové činnosti konkursního soudu, jak vyplývá z výše uvedeného usnesení Vrchního soudu v Praze. Dle odůvodnění tohoto usnesení konkursní soud nepostupoval dostatečně efektivně, neposkytl odpovídající součinnost správci, přičemž ani poté, co mu tento postup byl odvolacím soudem vytknut, svůj postup nezměnil. Vrchní soud v Praze kvůli tomu nařídil, aby věc byla dále projednána jiným soudcem. Je tak zřejmé, že k pochybení konkursního soudu došlo. I s ohledem na obecně nízký význam konkursního řízení tak odvolací soud dospěl k závěru, že je třeba délku posuzovaného řízení hodnotit jako nepřiměřenou, k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona v dané věci došlo, přičemž s ohledem na délku řízení téměř 17 let (řízení přitom dosud neskončilo) a výše uvedená hlediska nepostačuje konstatování porušení práva žalobkyně, je na místě finanční odškodnění.

26. Při výpočtu výše odškodnění odvolací soud vycházel ze základní částky 238 333 Kč, zohlednil přitom skutečnost, že řízení ve vztahu k žalobkyni trvá od 6. 8. 2002 dosud, tj. 16 let 10 měsíců a 20 dnů (15 000 Kč ročně, přičemž za prvé dva roky polovinu, tj. 225 000 Kč za 16 let, za 10 měsíců po 1 250 Kč, tj. 12 500 Kč a 20 dnů po 41,66 Kč, tj. 833 Kč).
27. S ohledem na značnou procesní složitost spočívající zejména ve vysokém počtu přihlášených věřitelů, fyzických osob, část z nich občanů SR, což mělo a dosud má zásadní dopad na průběh řízení (jak již bylo výše uvedeno a podrobně vysvětleno v odůvodnění usnesení Vrchního soudu v Praze) a dále že ve věci opakovaně rozhodovaly soudy dvou stupňů, shledal odvolací soud na místě snížení této částky o 50% (119 166,50 Kč) Zohlednil přitom i skutečnost, že délka řízení byla nepochybně ovlivněna i nedostatečnou aktivitou správce, za niž byl konkursním soudem v rámci jeho dohledové činnosti sankcionován, přičemž nedostatky v práci správce nelze klást k tíži státu, jak již bylo výše uvedeno.
28. Dále shledal důvod pro snížení o dalších 30% pro nízký význam tohoto řízení pro žalobkyni. Vycházel přitom z toho, že význam tohoto řízení je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení ze dne 21. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4353/2011) obecně nižší s ohledem na charakter tohoto řízení, v němž věřitelé hromadně uplatňují své nároky vůči majetku, který tvoří úpadcovu konkursní podstatu, s vědomím, že z tohoto majetku budou uspokojeni jen poměrně. Konkrétně je význam tohoto řízení určován částkou, které se konkursnímu věřiteli dostane. V daném případě vycházel odvolací soud z toho, že byť konkursní řízení dosud není skončeno, s ohledem na jeho stav, kdy je již znám rozsah majetku v konkursní podstatě, řeší se „pouze“ množství přihlášených věřitelů a rozsah jejich pohledávek, je již známa předpokládaná míra jejich uspokojení tak, jak již byla správcem vyčíslena, tj. 6 – 8%. Při takto nízké míře uspokojení pohledávky žalobkyně shledal odvolací soud přiměřeným snížení základní částky o 30% (71 499,90 Kč).
29. Na druhou stranu však shledal důvod pro navýšení odškodnění o 10% (23 833,30 Kč) s ohledem na postup soudu, a to nedostatky v jeho dohledové činnosti tak, jak byly odvolacím soudem v konkursním řízení zjištěny, kdy dokonce došlo k přikázání věci jinému soudci, jak vyplývá z odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Přihlížel přitom rovněž k tomu, že nedostatky v činnosti soudu byly částečně zohledněny již při úvaze o přiměřenosti délky řízení a formy odškodnění (finančním plněním).
30. Za odpovídající tak shledal odškodnění ve výši 71 500 Kč (238 333 – 119 166,50 – 71 499,90 + 23 833,30).

31. Pokud žalovaná poukazovala na předčasnost žaloby s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1455/2009, odvolací soud vycházel z toho, že Nejvyšší soud zde učinil závěr o tom, že je na místě vyčkat skončení konkursního řízení, aby mohl být posouzen význam tohoto řízení pro účastníka, který dovozoval z výsledku konkursu, tj. z částky, kterou na základě rozvrhu získá. V dané věci však bylo možno takový závěr učinit již nyní dle předběžného odhadu správce, jak bylo výše uvedeno. Význam posuzovaného řízení pro žalobkyni z tohoto pohledu tak již bylo možno posoudit.
32. Ze všech těchto důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícím výroku ohledně částky 71 500 Kč (§ 219 o. s. ř.) a ohledně zbývajících 26 000 Kč jej dle ust. § 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. změnil a žalobu v tomto rozsahu zamítl.
33. Současně rozhodl o nákladech řízení před soudem I. stupně dle § 142 odst. 3 o. s. ř., vycházel přitom z toho, že žalobkyně co do základu nároku uspěla, výše plnění závisela na úvaze soudu, byla jí tedy přiznána náhrada nákladů řízení v plném rozsahu. Žalobkyni vznikly náklady v souvislosti s 10 úkony, popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, za něž byla žalobkyni přiznána paušální náhrada hotových výdajů 10 x po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. a dále cestovné k soudním jednáním 386 + 4 x 350, celkem 1 786 Kč na cestovním, na náhradě nákladů řízení celkem 4 786 Kč.
34. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o. s. ř., rovněž v odvolacím řízení bylo na místě zohlednit, že žalobkyně co do základu uspěla, přičemž výše plnění závisela na úvaze soudu, byla jí tak přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení v plném rozsahu, a to paušální náhrada hotových výdajů 2 x po 300 Kč (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání) dle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. a náklady cestovního 154 Kč (cesta Zlín - Praha a zpět 2 x 65 Kč + 24 Kč MHD Zlín), celkem 754 Kč.
35. Zamítavý výrok o věci samé napadeného rozsudku zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 1 o. s. ř. a contrario).

Poučení:

Protí tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Protí výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.)

Praha dne 27. června 2019

JUDr. Markéta Wildová v. r.
předsedkyně senátu